

Práce se zabývá tematikou prostoru a času v románu Vargase Llosy Vypravěč a srovnáním s dalšími díly zařazovanými mezi romány střetu kultur – Vírem Josého Eustacia Rivery a Ztracenými kroky Aleja Carpentiera – a Džunglí Portugalce Josého Marii Ferreiry de Castro.

Jako první z uvedených témat je rozebírána problematika uměleckého prostoru a jeho zavádějící podobnost s prostorem reálným, respektive jejich nesprávné zaměňování. Dále jsou studovány prostorové vztahy všech uvedených textů, na které je aplikována teorie Jurije Lotmana popisující vztah mezi prostorem, syžetem a postavami. Syžet podle ní vzniká pohybem postav z jednoho sémantického pole (zjednodušeně světa) do druhého. Tento pohyb – překročení hranice mezi světy – uskutečňují pouze postavy „pohyblivé“. V románu Vypravěč je to protagonista za první syžetovou linii a Maškarka za druhou. Pohyb je jim umožněn jen za určitých podmínek a syžet končí jejich splynutím s novým světem nebo návratem s „kořistí“. Po Maškarkově asimilaci mezi Mačigengy tato linie končí, protagonista první linie se definitivně vrací do svého světa s poznáním, že mačigengský vypravěč je právě jeho přítel ze studií. V ostatních románech se tato teorie uplatňuje stejným způsobem. V další kapitole Cesta do středu je rozveden Maškarkův přerod ve vypravěče a rozplynutí jeho osobnosti ve srovnání s cestou pralesem a zároveň cestou do sebe sama protagonistů ostatních románů.

Druhým velkým tématem práce je problematika času. Vedle času lineárního je s použitím rysů „folklórního času“ M.M. Bachtina popsán princip a fungování cyklického času v pralese. Dále je rozvíjen s Eliadeho tématy regenerace času a opakování archetypálních vzorů v kapitole Mačigengský časoprostor.